

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 9 grudnia 2015 r.

Poz. 5495

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-N.4131.110.19.2015.AZ5 WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

z dnia 7 grudnia 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515)

stwierdzam nieważność

§ 2 ust. 1, ust. 2, ust. 3 i ust. 5, § 5 ust. 1 we fragmencie: „do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wykonano usługi”, § 5 ust. 2, § 6 ust. 2 uchwały Rady Miejskiej w Polanicy – Zdroju z dnia 25 listopada 2015 r. Nr XVI/90/2015 w sprawie ustalenia szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, oraz szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia z opłat, jak również trybu ich pobierania.

uzasadnienie

Rada Miejska w Polanicy - Zdroju, powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1, art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 50 ust. 6 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2015 r., poz. 163 ze zm. – zwana dalej ustawą), podjęła na sesji w dniu 25 listopada 2015 r. uchwałę Nr XVI/90/2015 w sprawie ustalenia szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, oraz szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia z opłat, jak również trybu ich pobierania, zwaną dalej także uchwałą.

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do Organu Nadzoru - Wojewody Dolnośląskiego w dniu 2 grudnia 2015 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził, że:

- § 2 ust. 1 uchwały podjęty został z istotnym naruszeniem art. 50 ust. 6 w zw. z art. 50 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej, art. 106 ust. 4 ustawy, a także art. 75 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz.267),

- § 2 ust. 2 i ust. 5, § 5 ust. 2 uchwały podjęto z istotnym naruszeniem art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz w zw. z art. 106 ust. 1 ustawy,

- § 2 ust. 3 uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 50 ust. 6 ustawy w zw. z art. 107 § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego,

- § 5 ust. 1 we fragmencie „do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wykonano usługi.” uchwały podjęty został z istotnym naruszeniem art. 50 ust. 6 oraz art. 104 ust. 1 i 3 ustawy,

- § 6 ust. 2 uchwały podjęty został z istotnym naruszeniem art. 50 ust. 6 w zw. z art. 110 ust. 7, art. 106 ust. 4 i art. 107 ust. 3 ustawy.

Uchwałą Nr XVI/90/2015 Rada Miejska w Polanicy - Zdroju określiła szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, oraz szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia z odpłatności, jak również tryb ich pobierania.

Przedmiotowa uchwała podjęta została jako realizacja upoważnienia z art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej, zgodnie z którym: „6. Rada gminy określa, w drodze uchwały, szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, oraz szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat, jak również tryb ich pobierania.”

Jednakże w trakcie analizy uchwały Organ Nadzoru stwierdził poniższe naruszenia prawa.

W § 2 ust. 1 uchwały Rada Miejska zapisała: „Zakres i wymiar usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych, oraz okres i miejsce ich świadczenia ustala się w oparciu o:

a) ocenę sytuacji życiowej, w tym potrzeb wnioskodawcy, przeprowadzoną na podstawie wywiadu środowiskowego,

b) ocenę możliwości zapewnienia pomocy i opieki przez rodzinę,

c) dokumentację potwierdzającą sytuację zdrowotną wnioskodawcy, w tym opinię lekarza wydaną w formie zaświadczenia o zalecanej pielęgnacji lub wskazania do specjalistycznych usług opiekuńczych.”.

Tymczasem zgodnie z art. 50 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej ośrodek pomocy społecznej, przyznając usługi opiekuńcze, ustala ich zakres, okres i miejsce świadczenia.

Z przepisów ustawy o pomocy społecznej wynika, że decyzja w przedmiocie przyznania pomocy w formie usług opiekuńczych ma charakter uznaniowy i nawet w przypadku spełnienia wszystkich ustawowych przesłanek organ pomocy społecznej może przyznać ją w wymiarze i zakresie, który uzna za niezbędny. Dlatego w każdej ze spraw organ pomocy społecznej rozważa sytuację życiową osoby ubiegającej się o pomoc, jej stan zdrowia i na tej podstawie ustala zakres niezbędnych dla niej usług opiekuńczych, biorąc pod uwagę możliwości świadczenia ww. przemocy przez ośrodek pomocy społecznej oraz potrzeby innych osób znajdujących się w sytuacji, o której mowa w art. 50 ust. 1 powołanej ustawy (wyrok NSA z dnia 10 stycznia 2012 r., sygn. akt I OSK 1344/11). Rada nie może zatem stanowić od czego uzależniony będzie wymiar i zakres przyznawanych usług, gdyż to należy do wyłącznej właściwości ośrodka pomocy społecznej.

Norma kompetencyjna zawarta w art. 50 ust. 6 ustawy powinna być interpretowana w sposób ścisły uwzględniający językowe dyrektywy wykładni prawa. Wskazują one, że upoważnienie rady gminy obejmuje określenie: 1) szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze (z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi); 2) szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat; 3) trybu ich pobierania. W ramach tak wytyczonego upoważnienia rady mieści się zatem wyłącznie kompetencja do wskazania przesłanek, których spełnienie zapewni korzystanie z usług opiekuńczych, przesłanek kształtujących cenę za usługę, przesłanek warunkujących częściowe lub całkowite zwolnienie od opłat za usługi oraz ustalenie porządku pobierania opłat za usługę opiekuńczą (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 8 lutego 2006 r., sygn. akt IV SA/Wr 637/04).

Z kolei odnośnie do kwestii przeprowadzenia wywiadu środowiskowego, należy zauważyć, że konieczność jego przeprowadzenia wynika już z samej ustawy, albowiem zgodnie z art. 106 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej, decyzję administracyjną o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia,

z wyjątkiem decyzji o odmowie przyznania biletu kredytowanego oraz decyzji w sprawach cudzoziemców, o których mowa w art. 5a, wydaje się po przeprowadzeniu rodzinnego wywiadu środowiskowego.

W tym miejscu trzeba dodatkowo zwrócić uwagę na § 2 ust. 1 lit. c uchwały. Rada wskazała na dokumentację potwierdzającą sytuację zdrowotną wnioskodawcy. W związku z powyższym uregulowaniem uchwały należy przywołać art. 14 ustawy, zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, a także art. 106 ust. 1 ustawy, który stanowi, że przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej. W myśl natomiast art. 75 Kodeksu postępowania administracyjnego, jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny (§ 1). Jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia właściwego organu administracji, organ administracji publicznej odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania. Przepis art. 83 § 3 stosuje się odpowiednio (§ 2). W wyroku z dnia 22 maja 2013 r. (sygn. akt IV SA/Wr 83/13) Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu stwierdził, że „(...) uregulowanie bez wyraźnej podstawy ustawowej, że pewne fakty mogą być udowodnione jedynie za pomocą ściśle określonych dowodów pozostaje w sprzeczności z art. 75 k.p.a. Natomiast gdy takie ograniczenia są ustanawiane w drodze aktów niższego rzędu bez wyraźnego upoważnienia ustawowego dotknięte są wadą nieważności”. Oznacza to, że wymaganie od podmiotu ubiegającego się o usługi opiekuńcze bądź specjalistyczne usługi opiekuńcze przedstawiania konkretnych dokumentów stanowi istotne naruszenie art. 75 Kodeksu postępowania administracyjnego z uwagi na ograniczenie ustalonego w tym przepisie zakresu środków dowodowych.

Ponadto zdaniem Organu Nadzoru Rada Miejska nie ma upoważnienia do rozstrzygania kwestii kiedy do przyznania pomocy w formie usług opiekuńczych jest niezbędne zaświadczenie lekarskie, gdyż ta problematyka została już uregulowana w przepisach wyższego rzędu. Zgodnie z art. 50 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej: usługi opiekuńcze obejmują pomoc w zaspokajaniu codziennych potrzeb życiowych, opiekę higieniczną, zaleconą przez lekarza pielęgnację oraz, w miarę możliwości, zapewnienie kontaktów z otoczeniem. Z regulacji powyższej wynika, iż posiadanie zalecenia lekarskiego jest niezbędne jedynie przy ubieganiu się o świadczenie jednego konkretnego rodzaju usługi, a mianowicie pielęgnacji. Przyjęcie zatem, iż podstawą przyznawania usług opiekuńczych jest posiadanie zaświadczenia lekarskiego, spowodowało zawężenie kręgu podmiotów uprawnionych do korzystania z usług opiekuńczych. Powyższe stanowisko znajduje oparcie z orzecznictwie sądów administracyjnych, m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 10 lutego 2009 r. sygn. akt IV SA/Gl 428/08, LEX nr 509664 stwierdzono, iż: „Rada gminy przekracza uprawnienia zawarte w delegacji art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej, gdy rozszerza konieczność przedłożenia zaświadczenia lekarskiego przy korzystaniu z wszelkich usług opiekuńczych, albowiem art. 50 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej, wymaga takiego zalecenia lekarskiego jedynie przy świadczeniu jednego rodzaju usług tj. pielęgnacji.”. W przypadku zaś specjalistycznych usług opiekuńczych ich rodzaje zostały określone w rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 22 września 2005 r. w sprawie specjalistycznych usług opiekuńczych. W § 2 pkt 3 lit. a rozporządzenia przewidziano rehabilitację fizyczną i usprawnianie zaburzonych funkcji organizmu w zakresie nieobjętym przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.) zgodnie z zaleceniami lekarskimi lub specjalisty z zakresu rehabilitacji ruchowej lub fizjoterapii. Wykładnia tego przepisu wskazuje, że jest to jedyny rodzaj specjalistycznych usług, które powinny być przyznawane obligatoryjnie we współpracy z lekarzem bądź specjalistą z zakresu rehabilitacji ruchowej lub fizjoterapii.

Na marginesie należy wskazać, że do specjalistycznych usług opiekuńczych została zaliczona między innymi pomoc mieszkaniowa, w tym:

- a) w uzyskaniu mieszkania, negocjowaniu i wnoszeniu opłat,
- b) w organizacji drobnych remontów, adaptacji, napraw, likwidacji barier architektonicznych,
- c) kształtowanie właściwych relacji osoby uzyskującej pomoc z sąsiadami i gospodarzem domu; (§ 2 pkt 4 rozporządzenia).

W ocenie Organu Nadzoru wymóg aby oceny tego rodzaju potrzeb świadczeniobiorcy poprzez wydanie zaświadczenia dokonał lekarz, a nie np. pracownik socjalny, jest w praktyce nie do realizacji. Lekarz nie ma

tu bowiem oceniać stanu zdrowia pacjenta, tylko jego aktualną sytuację życiową oraz relacje z otoczeniem, do czego oczywiście nie ma ani kompetencji, ani odpowiednich narzędzi.

Na mocy § 2 ust. 5 uchwały: „Usługi opiekuńcze wykonują opiekunki zatrudnione przez Ośrodek Pomocy Społecznej w Polanicy – Zdroju na podstawie umów cywilnoprawnych lub zlecenia w formie pomocy usługowej”. W ocenie Organu Nadzoru regulacja § 2 ust. 5 uchwały dotyczy wyłącznie kwestii wykonywania usługi oraz wewnętrznej organizacji Ośrodka Pomocy Społecznej w Polanicy - Zdroju, czyli materii nieobjętej upoważnieniem art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej. Tym samym również ten zapis należy uznać za podjęty z przekroczeniem upoważnienia ustawowego, co stanowi istotne naruszenie prawa.

W § 5 ust. 2 uchwały czytamy: „Wpływy z odpłatności za usługi stanowią dochody Gminy”. Także i ta regulacja nie mieści się w normie kompetencyjnej z art. 50 ust. 6 ustawy, albowiem nie stanowi ona podstawy do stanowienia przez organ wykonawczy gminy o źródłach dochodów gminy.

W § 2 ust. 2 uchwały Rada zapisała: „2. Udzielenie pomocy w formie usług opiekuńczych następuje na wniosek osoby zainteresowanej, jej przedstawiciela ustawowego, bądź innej osoby – za zgodą osoby zainteresowanej oraz z urzędu, w drodze decyzji administracyjnej.”.

Zdaniem Organu Nadzoru regulacje § 2 ust. 2 uchwały wykraczają poza ramy upoważnienia z art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej. Rada gminy (tu Rada Miejska) została bowiem upoważniona wyłącznie do określenia warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze a także szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat za takie usługi, bez możliwości określenia trybu, w jakim działania takie są dokonywane. Kwestionowana uchwała powinna zatem ograniczyć się do wskazania przesłanek, jakie będą brane pod uwagę przy podjęciu decyzji o przyznaniu świadczenia i ewentualnym zwolnieniu od opłat z tego tytułu. Tym samym należy stwierdzić brak po stronie organu stanowiącego gminy kompetencji do ustalania w wydanym przez siebie akcie, czy usługi opiekuńcze są przyznawane na wniosek czy z urzędu i kto jest uprawniony do złożenia takiego wniosku a także trybu, w jakim przyznaje się te usługi. Należy przy tym podkreślić, że fakt, iż przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej wynika wprost z art. 106 ust. 1 ustawy.

Należy również zauważyć, że wykroczenie poza ramy upoważnienia ustawowego stanowi istotne naruszenie art. 7 Konstytucji, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Jest to jedna z podstawowych zasad polskiego systemu prawnego. Oznacza ona, że organy władzy publicznej mogą działać tylko na podstawie prawnej, a normy prawne określają ich kompetencje, zadania i tryb postępowania, wyznaczając jednocześnie ramy ich działania. Organy władzy publicznej mogą działać tylko w takiej formie i w taki sposób, na jakie pozwalają im przepisy prawa. Zgodnie z art. 94 Konstytucji organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. Podstawą do wydania aktu prawnego w postaci uchwały i zamieszczenia w niej uregulowań o określonej treści jest wyraźne upoważnienie ustawowe wynikające z ustawy szczególnej lub ustawy o samorządzie gminnym.

Regulacja § 2 ust. 3 uchwały stanowi, że: „Decyzja określa zakres, czasokres i miejsce świadczenia usług, wysokość odpłatności oraz termin i miejsce dokonywania opłaty za świadczone usługi.”.

Przepis ten wykracza poza upoważnienie zawarte w art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej. Nie mieści się w nim bowiem kompetencja do regulowania obligatoryjnych elementów decyzji administracyjnej.

Normowanie obligatoryjnych elementów decyzji administracyjnej o przyznaniu usług opiekuńczych stoi w sprzeczności z art. 107 § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie ze wskazanymi przepisami decyzja administracyjna powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę jej wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeżeli decyzja wydana została

w formie dokumentu elektronicznego, powinna ona być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia takiego środka. Przepisy szczególne mogą określać także inne składniki, które powinna zawierać decyzja. Takim przepisem może być również art. 50 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej, zgodnie z którym ośrodek pomocy społecznej, przyznając usługi opiekuńcze, ustala ich zakres, okres i miejsce świadczenia. Brak jest jednak upoważnienia dla organu stanowiącego gminy do regulowania w drodze aktu prawa miejscowego kwestii związanych z wydawaniem decyzji administracyjnych, w tym określania - jak ma to miejsce w rozpatrywanej uchwale - elementów, które ma zawierać decyzja. Zdaniem organu nadzoru także takie zapisy naruszają prawo w sposób istotny.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził także, że jej § 5 ust. 1 we fragmencie „do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wykonano usługi.” został podjęty z istotnym naruszeniem art. 50 ust. 6 oraz art. 104 ust. 1 i 3 ustawy o pomocy społecznej.

Zgodnie z § 5 ust. 1 uchwały: „Należność za świadczone usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze wpłaca się na rachunek bankowy Ośrodka Pomocy Społecznej w Polanicy - Zdroju do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wykonano usługi.”.

Tymczasem zgodnie z art. 104 ust. 1 i 3 ustawy o pomocy społecznej wysokość należności, z tytułu wydatków na świadczenia z pomocy społecznej, z tytułu opłat określonych przepisami ustawy oraz z tytułu nienależnie pobranych świadczeń podlegających zwrotowi oraz terminy ich zwrotu ustala się w drodze decyzji administracyjnej.

Ustawa wskazuje zatem wprost, że aktem właściwym do określenia terminu zwrotu wydatków za usługi opiekuńcze jest decyzja administracyjna. Organ stanowiący gminy nie jest więc właściwy do regulowania tej kwestii w akcie prawa miejscowego. Regulacja uchwały wkracza tym samym w zakres kompetencji innego organu – organu właściwego do wydawania decyzji, co zawsze należy traktować jako istotne naruszenie prawa powodujące stwierdzenie nieważności przepisu.

Ponadto, uregulowanie w akcie prawa miejscowego materii, która winna znaleźć się w indywidualnym akcie administracyjnym wydawanym w trybie postępowania administracyjnego w sposób istotny wpływa na sytuację procesową adresata obu aktów. Adresat traci w ten sposób uprawnienia swoiste dla strony postępowania administracyjnego. Można przykładowo wskazać na różny sposób zaskarżenia decyzji administracyjnej (odwołanie) i aktu prawa miejscowego (skarga do sądu administracyjnego) i różny zakres praw i obowiązków procesowych z tym związanych. Także z tego względu wskazany fragment uchwały należy oceniać jako istotnie naruszający prawo.

Artykuł 56 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej pozwala radzie gminy określić między innymi tryb pobierania opłat z usługi opiekuńcze, co nie pozwala jednak na wprowadzanie do aktu prawa miejscowego treści, które zgodnie z ustawą winny znaleźć się w rozstrzygnięciu przybierającym inną niż powszechnie obowiązujący akt normatywny formę prawną. Ustawa o pomocy społecznej wyraźnie rozdziela pojęcia trybu pobierania opłaty (art. 56. ust. 6) oraz terminu zwrotu opłat określonych przepisami ustawy (art. 104 ust. 1 i 3). Tym samym kwestionowana regulacja uchwały w sposób istotny narusza wskazane przepisy ustawy o pomocy społecznej i konieczne jest stwierdzenie jej nieważności.

W § 6 ust. 2 uchwały znalazł się następujący zapis: „Decyzję o częściowym lub całkowitym zwolnieniu z odpłatności podejmuje Kierownik Ośrodka Pomocy Społecznej w Polanicy – Zdroju na podstawie wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez pracownika socjalnego.”.

Zapisek tym w sposób istotny naruszony został art. 110 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej. Zgodnie z nim to wójt (burmistrz, prezydent miasta) udziela kierownikowi ośrodka pomocy społecznej upoważnienia do wydawania decyzji administracyjnych w indywidualnych sprawach z zakresu pomocy społecznej należących do właściwości gminy.

Przepis ten stanowi *lex specialis* w stosunku do generalnej normy zawartej w przepisie art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którą to rada gminy jest uprawniona do upoważniania m.in. kierowników gminnych jednostek organizacyjnych do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej. Relacja obu rozpatrywanych przepisów prowadzi do wniosku, że

rada gminy nie jest uprawniona do udzielenia kierownikowi gminnego ośrodka pomocy społecznej upoważnienia do wydawania decyzji administracyjnych w indywidualnych sprawach z zakresu pomocy społecznej należących do właściwości gminy, do których - zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 11 ustawy o pomocy społecznej - zalicza się m.in. organizowanie i świadczenie usług opiekuńczych. Tym samym Rada Miejska w Polanicy - Zdroju, przyjmując przedmiotowy przepis, w sposób istotny naruszyła art. 110 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej.

Ponadto to również z mocy ustawy, a nie na mocy uchwały Rady, decyzja musi zostać poprzedzona przeprowadzeniem wywiadu środowiskowego. Wedle bowiem art. 106 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej, decyzję administracyjną o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia, z wyjątkiem decyzji o odmowie przyznania biletu kredytowanego oraz decyzji w sprawach cudzoziemców, o których mowa w art. 5a, wydaje się po przeprowadzeniu rodzinnego wywiadu środowiskowego. Ustawa określa również osoby uprawnione do przeprowadzenia wywiadu. Na mocy art. 107 ust. 3 rodzinny wywiad środowiskowy przeprowadza pracownik socjalny, również na potrzeby jednostki organizacyjnej pomocy społecznej z terenu innej gminy.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzam jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
T. Smolarz